

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ Λ'
ΑΡΙΘ. - 42

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 21 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1909

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετ' ἑξήκοντα ἀργύρ. . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους 3
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγᾳ χρυσᾷ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἐλασσώνος ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (Πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΒΕΝΙΑΜΙΝ
† Ὁ ἀρχιεραμ. τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Επίτιμος διευθυντής καὶ ἀρχισυντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

Πᾶσα αἴτησις ἢ χρηματικὸν ἔμβασμα ἀπευθυντέα ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθύνοντος τὸ γραφεῖον κ. Μ. Βασιλείου Β γραμματέως τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου. Πᾶσα δὲ πληρωμὴ δέον ἀπαραίτητως νὰ φέρῃ τὰς ὑπογραφὰς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ λογιστηρίου τῶν Πατριαρχείων κ. Κ. Ἰωαννίδου καθὼς καὶ τὴν σφραγίδα τῆς « Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ στρατολογία τῶν μὴ μουσουλμάνων—Ταχρίρια πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης—Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά—Ἀνάγνωσμα τῆς κυριακῆς (ΔΘ', Μ', ΜΑ', ΜΒ')—Ἡ δικαιοσύνη ἐπὶ τῶν Παλαιολόγων καὶ οἱ καθολικοὶ κριταὶ τῶν ρωμίων—Δικαστικά ἀγγέλαι.

Η ΣΤΡΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΜΗ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΩΝ

ἤρξατο ἐφαρμοζομένη, καὶ ἐνῶ ἐκ πολλῶν ἐπαρχιῶν τοῦ Κράτους ἀγγέλλεται πρόθυμος ἢ συμμετοχὴ χριστιανῶν καὶ ἰουδαίων, αὐτοκρατορικὸν φερμάνιον, ἐπισήμως ἀναγνωσθὲν τῇ δευτέρᾳ ἐν τε τῷ περιβόλῳ τοῦ Ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν, ἐν Ταξίμῳ καὶ ἐν Χρυσοπόλει ἀναγγέλλει πᾶσι τὸ μέγα γεγονός, τὸ πιστοποιοῦν τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος. Αἱ τουρκικαὶ ἐφημερίδες ὑπὸ τοῦτο τὸ πνεῦμα τονίζουσιν ὕμνους εἰς τὴν γενικὴν στρατολογίαν μωαμεθανῶν καὶ μὴ τοιούτων, καὶ εὐρίσκουσιν ὅτι, στενότερος οὕτως εἰπεῖν γινόμενος ὁ συγχρωτισμὸς ἐκείνων τε καὶ τούτων καὶ ἡ συμβίωσις καὶ ἡ κοινὴ ὁμόρφος συνδιαίτησις τούρκων, ἐλλήνων, ἀρμενίων, ἰσραηλιτῶν, ἀράβων καὶ πασῶν τῶν τοῦ Κράτους φυλῶν, θέλουσιν ἄρει τὰς παρεννοήσεις τὰς μεταξύ συμπολιτῶν· δῆλα δὲ ἡ γνωριμία μεταξύ τῶν φυλῶν ἀκριβέστερα θέλει κατασταθῇ καὶ τελειότερα.

Ἡ γνωριμία καὶ ἐκατέρωθεν ἐκτίμησις τῶν προσόν-

των ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς φυλῆς, ἐκείνου καὶ τούτου τοῦ ἔθνους, ἔδει γενέσθαι πρὸ πολλοῦ τελειότερα. Γνωστοὶ διατελούμεν εἰς τὴν ἀρχουσαν φυλὴν ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τοῦ μωαμεθανικοῦ θρησκευματος. Οἱ μεγάλοι ἄραβες καλὶ φαι καὶ ἐγίνωσκον καὶ ἐξετίμων οὐ μόνον τί ἐπραξάν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ, καλλιεργήσαντες, πλουτίσαντες καὶ διαδόντες τὰ ἀληθῆ καὶ κύρια στοιχεῖα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τί ἠδύναντο νὰ πράξωσιν οἱ σύγχρονοι τοῖς καλίφαις ἐκείνοις Ἕλληνες ὑπὲρ εὐδαιμονίας τῶν λαῶν· καὶ γινώσκοντες οὐ μόνον μετέφραζον τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ προσελάμβανον παρ' ἑαυτοῦς Ἕλληνας σοφοὺς ἐπὶ λύσει προβλημάτων καὶ θεμάτων ἐπιστημονικῶν, ἐπὶ διακανόνισι τῆς οἰκονομικῆς τῶν μωαμεθανικῶν κρατῶν καταστάσεως, ἥτις ἄνευ τῆς συναντιλήψεως τῶν ἐλλήνων ὑπηκόων αὐτῶν ἤθελεν εἶναι χαώδης, μέχρις αὐτῆς τῆς ἀλώσεως. Ἡ βιογραφία τῶν μεγάλων καλιφῶν Ἀρουν-αλ-Ρασήδ καὶ Ἀλ-Μαμούν, ἡ ἱστορία τοῦ κατακτητοῦ τῶν Συρακουσίων ἐμίρου Ἀβραχίμ καὶ αὐτοῦ τοῦ Πορθητοῦ Μωάμεθ μαρτυροῦσιν ὅτι τόσο ἀρχηγοὶ μωαμεθανικῶν δυναστειῶν ἐξετίμων τὰς ἀρετὰς τῶν προγόνων ἡμῶν καὶ καλῶς ἐγνωρίσθημεν μετ' αὐτῶν — ἵνα περιορίσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος.

Ἐγνωρίσθημεν κάλλιστα παρ' αὐτοῖς καὶ καθήκον ἐθεωρήσαμεν νὰ συνεργασθῶμεν μετὰ τῶν κρατούντων, ὑπὲρ τοῦ Κράτους. Καὶ συνειργάσθημεν οὐ μόνον ἐν ἄλλοις κλάδοις τῆς διοικήσεως, οἰκονομικῶ καὶ διπλωματικῶ οὕτως εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ στρατιωτικῇ. Προχθὲς, ἐπισήμως ἐν τῇ Ὑπουργείῳ τῶν στρατιωτικῶν ὁ τὸ Πατριαρχεῖον ἡμῶν ἐκπροσωπῶν μετὰ τοῦ πανος. Μ. πρωτοσυγκέλλου σεβασμ. μητροπολίτης Ἀγκύρας ὑπέμνησε τοῖς ὑπὲρ τοῦ Κράτους σενεργάταις ἡμῶν μωαμεθανοῖς τὴν μετὰ τοῦ σουλτάνου Σελήμ Α' τοῦ Γιαβούζ συνεκστράτευσιν εἰς Αἴγυπτον ἐλλήνων στρατιωτῶν, οἵτινες συνηγωνίσθησαν μετὰ τῶν μουσουλμάνων πρὸς κατάκτησιν τῆς Αἰγύπτου.

Τοὺς Ἕλληνας στρατιώτας, ἴδια τάγματα ἀποτελοῦντας, ὑπ' αὐτὰ τὰ ὄμματα τοῦ τὴν παρεμβολὴν ἐκείνην ἐπικυροῦντος Σελήμ τοῦ Α', ἴδιος στρατιωτικὸς ἀρχηγὸς ὠδήγει, ὁ Ζερνοτὰ βέης, αὐτοκέφαλος ἡγεμὼν μέρους τινὸς τῆς Πελοποννήσου, ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τὸ ὀθωμανικόν. Οὕτε πρῶτος αὐτὸς ἦν ἀρχηγὸς στρατοῦ, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Πορθητὴς φρούραρχον Ἰμβροῦ (τῷ 1456) διώριζεν Ἕλληνα πολιτικὸν ἄνδρα τὸν Κριτόβουλون. Ἐγνωρίσθημεν ἐνωρὶς μετὰ τῶν μωαμεθανῶν ἡμῶν ἀρχόντων, ἐκεῖνοι δ' ἐξετίμησαν τὰ φυσικὰ τῶν ἐλλήνων πλεονεκτήματα καὶ ἀκριβῶς ἐπεζήτησαν καὶ τὴν ἐν πολέμοις βοήθειαν τῶν ἐλλήνων αὐτῶν ὑπηκόων, οἵτινες, ἴδια τάγματα ἀποτελοῦντες ἐν Βλαχίᾳ καὶ Μολδαυίᾳ, συνεξεστράτευον πολλάκις σὺν μωαμεθανικοῖς τάγμασι κατ' ἐχθρῶν τοῦ Κράτους, τοὺς ὁποίους καινοὺς θεωροῦντες ἐχθροὺς ἐπολέμουν κατ' αὐτῶν. Καὶ γνωρισθέντες ὑπὸ τῶν τούρκων κάλλιστα, ἐτιμήθημεν πλείστον ὅσον ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ Μαυρογένους, τοῦ Νικολάου, τοῦ παραδόξου δημιουργήματος τῆς ἰδίας εὐφυίας. Καὶ ὅχι μόνον ὁ καλὶφης καὶ σουλτάνος Χαμήτ ὁ Α' ἀνεγνώρισε τὰς στρατιωτικὰς ἀρετὰς τοῦ εὐφυοῦς ἐκείνου ἀνδρός, ὠδηγοῦντος ἴδια τάγματα χριστιανῶν, ἐλλήνων, βλάχων καὶ μολδαυῶν, συμπολεμοῦντα μετὰ στρατιωτῶν μωαμεθανῶν, ἀλλ' εὐγνωμονῶν εἰς τὸν χριστιανικὸν ἐκεῖνον στρατὸν καὶ εἰς τὸν ἀρχηγὸν αὐτοῦ, τὸν Ἕλληνα, τὸν χριστιανόν, τὸν ὀρθόδοξον Μαυρογένην, ἐπέστησεν αὐτὸν γενικὸν ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ, τοῦ συγκειμένου ἐκ χριστιανῶν τε καὶ μωαμεθανῶν, καὶ διώρισε σερδάρ-ἐκρέμ, ἥτοι στρατάρχην.

Παρήλθον ἔτη ὀδυνηρὰ καὶ παρεγνωρίσθημεν. Ἐνῶ δὲ τοῦρκοι πολιτικοὶ ὑπάλληλοι ἐπιφανεῖς καὶ ὑπουργοὶ φρονοῦσι καὶ κηρύττουσιν ὅτι πᾶσαι τοῦ ὀθωμανικοῦ Κράτους αἱ φυλαὶ πρέπει νὰ διατηρήσωσι τὰ ἴδια ἔθιμα καὶ τὰ νόμιμα καὶ τὰς παραδόσεις ἀθίκτους, ἀσυγχύτους, ἀπροσβλήτους, ἡμεῖς μὲν τηροῦμεν ταῦτα καὶ ἐπιμένομεν ζητοῦντες τὴν ἐν πράγμασι τήρησιν αὐτῶν,

ἀπέναντι δ' εὐρίσκομεν καὶ πάλιν τὴν παραγνώρισιν τῆς ἑλληνικῆς ἀξίας καὶ τῆς φιλίας, τὰς ὁποίας οὔτε ὁ Πορθητὴς ἠρνήθη, οὔτε ὁ Σελήμ Γιαβούζ, οὔτε ὁ Χαμήτ ὁ Α'. Ζητοῦμεν, ὡς ἐδηλώθη διὰ τοῦ 35 ἀριθμοῦ τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας», τὴν διαφύλαξιν τῶν κειμένων. Ἐζητήσαμεν τὴν στρατιωτικὴν σύνταξιν ἰδίων λόγων χριστιανικῶν, ἐχόντων τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν καὶ πλησιέστερόν τι εὐκτήριον, πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν ἡμῶν καθήκοντων, ἃ ἡγγυήθη ἡμῖν αὐτὸς ὁ ἱερεὺς τοῦ μωαμεθανικοῦ θρησκευματος, ἃ ἐγγυῶνται ἀπὸ πεντακοσίων ἐτῶν τὰ πατριαρχικὰ βεράτια, ἃ ἐγγυᾶται αὐτὸς ὁ συνταγματικὸς χάρτης. Ἐζητήσαμεν καὶ θέλομεν ζητεῖ τὴν προφύλαξιν ἡμῶν αὐτῶν, ὡς ὁλόκλητος ἐθνικῆς, ὡς ὁλόκλητος θρησκευτικῆς. Ἡ συνδιαίτησις καὶ ἡ σύγχυσις καὶ ὁ συμφυρμὸς πασῶν τῶν φυλῶν καὶ τῶν θρησκειῶν θέλει ἐπενέγκει βαθμηδὸν ὅχι σύγχυσιν φιλοτιμιῶν φυλετικῶν, ἀλλὰ καὶ σύγχυσιν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, καὶ σύγχυσιν καὶ παραλυσίαν ἄρα τῆς θρησκευτικῆς τῶν χριστιανῶν ἐνότητος, καὶ ψυχρότητα θρησκευτικοῦ συναισθήματος· καὶ βαθμηδὸν βλάβην εἰς τὴν χριστιανικὴν ἐν γένει θρησκείαν, ἣν προστατεύει τὸ συνταγματικὸν ἡμῶν πολίτευμα, ἣν ἐπροστάτευσαν οἱ καλὶφαι πάντες ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Ὁμαρ-ἐλ-Χάταπ μέχρι τοῦ μεγαλειοτάτου Μεχμέτ Ρεσάτ.

Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα γράφουσιν αἱ παρ' ἡμῖν ἐφημερίδες πᾶσαι· διότι φρονοῦμεν πάντες ὅτι ἡ σύνταξις ἰδίων λόγων οὐδαμῶς προσβάλλει τὴν ποθητὴν ἐνότητα καὶ συναδέλφωσιν τῶν φυλῶν· διότι πιστεύομεν καὶ διατεινόμεθα καὶ προβλέπομεν ὅτι ὁ συμφυρμὸς ξένων καὶ πρὸς ἀλλήλα συγκρουμένων στοιχείων καταστρέφει τὴν θρησκευτικὴν τῶν μὴ μωαμεθανικῶν ἐθνῶν ἐνότητα. Τὰς ἀληθείας ταύτας ἀνέπτυξαν τὰ ἡμέτερα φύλλα, διερμηνεῖς καὶ αὐτὰ, μετὰ τὴν νόμῳ τε καὶ θεῷ δικαίῳ ἐρμηνεύτριαν Μ. Ἐκκλησίαν, τῶν κοινῶν πόθων καὶ τῶν κοινῶν ἀξιώσεων γινόμενα, συνώψισε δ' ἄριστα ἐν τῇ φύλλῳ τῆς παρελθούσης πέμπτης ὁ συνάδελφος «Νεολόγος» παρατηρῶν ἐν τέλει ταῦτα· «τότε μόνον δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀληθὴς ἐνότης τοῦ στρατεύματος καὶ πραγματικὴ ἀδελφωσις τῶν ὀπλιτῶν αὐτοῦ, εἰς οἵανδήποτε θρησκείαν καὶ φυλὴν κἂν ἀνήκωσι, καὶ ἄνευ προστριβῶν καὶ ἀλληλοσυγκρούσεων καταστρεφουσῶν τὴν ἐνότητα ταύτην, ὅταν μελετηθῇ καὶ ἐφαρμοσθῇ ἡ ἀρχή, ὅτι ἡ ἐνότης καὶ ἡ εὐθυμερία τῆς πατρίδος καὶ ἡ ἐνότης καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ στρατοῦ τῆς πατρίδος ἐγκαινιᾶται ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους εὐλαβείᾳ, ἥτις ἀπαιτεῖ τὴν ἐδραίωσιν τῶν πρὸς στήριξιν αὐτῆς μέσων καὶ τὴν παντί σθένει ἀποφυγὴν τῶν μέτρων, δι' ὧν δύναται νὰ διασλευθῇ».

ΑΝΑΛΩΣΙΣ

αύξ. ἀριθ. 1992

Παρατηρήθη ἤδη ὅτι πολλοὶ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἔνεκα στερήσεως ἢ ἐλλείψεων νοφουσίων καὶ βαπτιστικῶν αὐτῶν ἐγγράφων δὲν ἐνεγράφησαν ἐν τοῖς ἐκλογικαῖς καταλόγοις καὶ ἐστερήθησαν τῆς ἐξασκήσεως τῶν συνταγματικῶν καὶ δημοτικῶν αὐτῶν δικαιωμάτων κατὰ τὰς ψήφοφορίας τῶν βουλευτῶν ἢ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν, ἐξ οὗ καὶ ὑστέρησε τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἀριθμητικῶς. Ἦδη, προκειμένου καὶ περὶ τῆς στρατολογίας, συνιστᾶται εἰς πάντας τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανούς καὶ προτρέπονται ἅμα, οὗτοι, ἵνα ἀφεύκτως φροντίσωσι περὶ τῆς ἀποκτήσεως ἢ τακτοποιήσεως τῶν τοιούτων καὶ παραπλησίων αὐτῶν ἐγγράφων πρὸς πρόληψιν πάσης ἀταξίας, συνεπαγομένης ἀδικίας.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 21 ὁκτωβρίου 1909.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Μ. Προτοδυνακελλίας

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

**Τακρίγια πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς
δικαιοσύνης**

Αριθμ. 7456.

Α'.

Τῷ ἀδίκῳ θανάτῳ παθόντι, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, κατὰ τὸ ὀλιγοήμερον διάστημα τῆς ὑπουργείας αὐτοῦ ὑπουργῷ Νοζήμ πασχὺν ἐπέδειξα ἐν ταῖς διαλέξεσιν ἡμῶν περὶ τῶν διεγερθέντων σκανδάλων ὑπὸ τῶν χριστιανῶν ἀρχόντων ἐν Ἱερουσαλὴμ, ὅτι ἐπάναγκες ἐκρίναμεν νὰ συστήσωμεν προτοχὴν εἰς τὸ ὑψηλὸν Ὑπουργεῖον καὶ τὴν αὐτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν κατὰ τὴν ἀντίληψιν καὶ κρίσιν αὐτῶν, ὑπὸ τὴν ἐποψιν τοῦ νόμου καὶ τῶν παραδόσεων καὶ θεσμῶν.

Εἶπον, αἱ ἀναρρεῖσαι δυσχέρειαι δεόντ' ἀληφθῶσιν ὑπ' ὅψιν καὶ κριθῶσιν ἐν Ἱεροσολύμοις ὑπὸ τοῦ πατριάρχου καὶ τῆς συνόδου αὐτοῦ, ὅπως ἀπ' ἀρχῆς ἐγίνετο ἐν παρομοίαις περιπτώσεσι, συνεννοουμένων μετὰ τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἔχοντος δικαίωμα τι συμβουλῆς καὶ ἐποπτείας ὑπὸ τῶν αἰώνων καθιερωθέν, δικαίωμα ἀναγνωριζόμενον καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰθαγενῶν χριστιανῶν ἀρχόντων, οἵτινες πάντοτε καὶ ἐσχάτως ἐν περιστάσεσι τοιαύταις ἀνεφέροντο εἰς αὐτό.

Τὰ αὐτὰ ἀνεκοινώθησαν καὶ εἰς τὰ Ὑπουργεῖα τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τῆς Μ. Βεζυρείας, ἅτινα ἐπίσης παρεκλήθησαν νὰ μὴ παρίδωσι τὴν νομικὴν τυχὴν τάξιν τῶν αἰώνων καὶ νὰ μὴ παραβλέψωσι τὸ χρήσιμον τοῦτο καὶ διὰ τὴν ὑψηλὴν Κυβέρνησιν σύστημα τῶν σκέψεων, ἀλλ' ἀντὶ τούτων ἄλλα ταύτη ἐδοξε καὶ διενήργησεν, ἅτινα πόρρω ἀπέχουσιν ἀπὸ τὴν ποθητὴν λύσιν τῶν μνησθέντων σκανδάλων.

Καθῆκον λοιπὸν ἐκ τῶν ἀγαθωτάτων ἑαυτοῦ λογίζεται τὸ Πατριαρχεῖον νὰ παρακαλέσῃ τὴν ὑμετέραν ἐξουχότητα

ἵνα εὐχρησθητῇ νὰ διενεργήσῃ τὰ χρειώδη εἰς τὴν ἐπάνοδον τῶν σχετικῶν ἀγιοταφικῶν πραγμάτων εἰς τὸ πρὸ τῶν τελευταίων γεγονότων καθεστῶς, τὸ μόνον νόμιμον καὶ λυσιτελεῶς δυνάμενον νὰ συντείνῃ εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν διαφορῶν· συνάμα δὲ νὰ εὐχρησθητῇ νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν βίαι ὑπὸ τῶν ἐξεγερθέντων ἀρχόντων ἀρπαγέντων καὶ ὑπ' αὐτῶν κατεχομένων μέχρι σήμερον, πρὸς ἐπάνοδον εἰς τὸ ἀρχαῖον καθεστῶς.

Εὐχέτης

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

Ἀριθμ. 7458.

Β'.

Νομοταγῶς τὸ Πατριαρχεῖον φερόμενον ὑποβάλλει εἰς τὴν ὑμετέραν ἐξουχότητα πάντοτε πάντα τὰ ἔκτροπα τὰ ὑπὸ τῶν βουλγάρων ἀυστόλως ἐν τοῖς βιλαετοῖς τῆς Ἀδριανουπόλεως, τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ Μοναστηρίου διενεργούμενα διὰ βικισιότητων πρὸς ἀρπαγὰς ἐκκλησιῶν καὶ σχολείων κεκλεισμένων καὶ ἐν ἀπαγορεύσει εὐρισκομένων, ἔνεκα τῶν περὶ ἰδιοκτησίας καὶ διαφορᾶς θρησκείας προστριβῶν μεταξὺ ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἐλλήνων καὶ βουλγάρων σχισματικῶν.

Ἀτυχῶς τὰ βίαια καὶ ἔκτροπα ταῦτα, ὑποδοιχούμενα καὶ ὑπὸ ἀτόμων ἄλλο καθήκον καὶ δὴ ἱερώτατον ἢ τοῦτο ἔχοντων ἐφθασαν καὶ μέχρι πρὸ τῶν θυρῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν τῷ μουτεσαρφυλικῷ τοῦ Τσεκμετζέ· ἐν χωρίοις τῆς ἐπαρχίας Δέρκων καὶ Σηλυβρίας ἐδιώχθησαν οἱ Ἕλληνες ἱερεῖς καὶ διδασκαλοὶ καὶ ἐπεβλήθησαν ὑπὸ τῆς βουλγαρικῆς σχισματικῆς Ἐκκλησίας ὁπαδοὶ καὶ ὄργανα αὐτῆς. Ὡς δὲ λέγεται, τὴν βίαν ἐξασκοῦσιν ὄργανα τοῦ βουλγαρικοῦ κοιμῆτάτου, βοηθούμενα καὶ ὑπὸ ἄλλων τοιούτων λεγόντων ὅπως καὶ αἱ ἀρχαί, ὧν ἐκζητεῖται ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ βοήθεια, ὅτι ἤδη ὑπάρχει ἐλευθερία, ἥτις ἐπιτρέπει πᾶσι νὰ προσεύχωνται ὅπως καὶ ἐν οἰαδήποτε γλώσσῃ θέλουσι. Θέλουσι τάχα οἱ ἀπλοῖκοι οὗτοι τοῦ νόμου ἐκτελεσθῆναι καὶ τῆς δικαιοσύνης ἐπιβραβεύεσθαι νὰ εἴπωσιν ὅτι ἡ ἐλευθερία καταργεῖ πάντα νόμον, ἀθετεῖ πᾶν δίκαιον καὶ ἀντικαθιστᾷ αὐτὸ διὰ τῆς αὐθιχεσίας, τῆς παρνομίας καὶ τῆς βίας.

Ἐνιαχοῦ δὲ παρατηροῦνται συμπτώματα καὶ λέγεται μάλιστα ὅτι ὑπάρχουσι διαταγαὶ περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν τριῶν άρθρων, τῶν ὑπὸ τῆς Βουλῆς μόνης ψηφισθέντων περὶ διαμφισβητούμενων ἐκκλησιῶν καὶ σχολείων, καὶ διὰ τοῦ ἐκφοβισμοῦ καὶ τῆς λόγχης ἐτι.

Τὰ ἀδικήματα ταῦτα ὑποχρεοῦσι τὸ Πατριαρχεῖον νὰ παρακαλέσῃ τὴν ὑμετέραν ἐξουχότητα ὅπως εὐχρησθητῇ νὰ διατάξῃ τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπαγορευόμενα, ὅπως παύσωσιν αἱ παρνομίαι.

Εὐχέτης

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΜΙΑ

Συνεπεία προηγουμένης απόφασεως τῶν δύο Σωμάτων, χθὲς ἡ Α. Θ. Π. παραλαβοῦσα τοὺς σεβ. μητροπολίτας Νικαίας καὶ Διδυμοτείχου καὶ τοὺς ἀξιότιμους συμβούλους κκ. Σ. Καζανόβαν καὶ Π. Καραθεοδωρῆν, μετέβη πρὸς συνάντησιν τῆς Α. Υ. τοῦ Μ. βεζύρου, ὅπως λάβῃ συνομιλίαν μετὰ τοῦ προέδρου τῆς συνταγματικῆς Κυβερνήσεως περὶ τῶν δικαίων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ τῶν προνομίων αὐτῆς καὶ τοῦ γένους ἡμῶν.

Ἡ Α. Υ. ὃν χαρακτηρίζει ὀξεῖα ἀντίληψις καὶ κρίσις καὶ τρόπων εὐγένεια, ἐδέχθη τὴν Α. Θ. Π. καὶ τοὺς σὺν αὐτῇ ἴαν εὐγενῶς καὶ οἰκείως. Τὴν μακρὰν συνδιάλεξιν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν χαρακτηρίζει πόθος πρὸς συνεννόησιν καὶ διάθεσις ἀγάθῃ πρὸς ἀνομολογίαν τῆς ἡμετέρας ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς ὑποστάσεως. Δημιεῖθησαν ἱκανὰ, ἀποβλέποντα τὰς σχέσεις τῶν ἐλλήνων ὀρθοδόξων μετὰ τῶν συνοίκων ὁθωμανῶν ὡς καὶ τὰ καθήκοντα τῶν πρώτων πρὸς τὴν συνταγματικὴν Κυβέρνησιν, ὡς καὶ τὴν ὀφειλετικὴν πρόνοιαν αὐτῆς πρὸς τὸ ἡμέτερον εὐσεβὲς Γένος. Δυνατὸν εἶπεν ὅτι καθ' ὅλην τὴν συνδιάλεξιν οὐδὲν παρουσιάσθη σημεῖον οὐσιαστικῆς διαφωνίας. Ὑπάρχουσιν ἀληθῶς διαφοραὶ τινες, ὧν ἡ λύσις δὲν κρίνεται δυσχερὴς. Τὸ εὐχρεστότερον καὶ οὐσιαστικώτερον σημεῖον τῆς συνεντεύξεως εἶνε τὸ ἑξῆς:

Ἡ Α. Υ., ὡς πρόεδρος τῆς συνταγματικῆς Κυβερνήσεως, διαρρήδην καὶ ἀνεπιφυλάκτως ἐδήλωσεν, ὅτι τὰ προνόμια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἡμετέρου Γένους, οἷον τὸ περὶ δίκης ἀρχιερέων καὶ ἱερέων, περὶ τοῦ γάμου μετὰ πασῶν τῶν λεπτομερειῶν αὐτοῦ, τὸ περὶ διαθηκῶν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ, τὸ περὶ σχολείων ἀπὸ τῶν δημοτικῶν μέχρι τῶν γυμνασίων συμπεριλαμβανομένων, τὸ περ διοικήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν ἡμῶν καθόλου πραγμάτων, τὸ περὶ περιουσιῶν τῶν ἱερῶν μονῶν, ἐκκλησιῶν καὶ σχολείων καὶ παντὸς ἀγαθοεργοῦ ἡμῶν καθιδρύματος, καὶ εἴ τι ἕτερον, μένουσιν ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύϊ αὐτῶν ἀπὸ τῆς κατακτῆσεως καὶ ἐντεῦθεν, τῆς Κυβερνήσεως μὴ διανοουμένης νὰ μειώσῃ ἢ νὰ μεταβάλλῃ τὸ παράπαν τὴν ἰσχὺν αὐτῶν.

Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ λαϊκωτέρου οὕτως εἶπεν μέρος τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἡμῶν δικαίων, ἡ Α. Θ. Π. εἶπε, συνεχίζουσα τὸν λόγον, ὅτι ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονήσῃ τὸν τίτλον, ὃν ὁ Πορθητὴς ἀντὶ τῶν μεγάλων ἀγαθῶν, ὧν ἀπήλαυσεν, ἀπέδωκεν αὐτῷ, ὀνομάσας αὐτὸν ἐθνάρχην.

Ὡς ἐθνάρχης λοιπὸν ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης εἶχε καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκπροσωπῇ τὸ ἔθνος παρὰ τῇ συνταγματικῇ Κυβερνήσει. Τοῦ λόγου δὲ ὄντος ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, ἡ Α. Υ. χωρὶς νὰ ἀντιλέξῃ τι εὐηρεστήθη νὰ δηλώσῃ, ὅτι ὁ πατριάρχης καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἔχουσι δικαίωμα ὅταν ὄργανά τινα τῆς ἐξουσίας παραβλέποντα τὰ καθήκοντά των, ἢ ὅταν ἐκ τοῦ λαοῦ τινες, ἀδελφεῖς ὄντες τῶν πραγμάτων, προβαίνωσιν εἰς προσβολὰς κατὰ τῆς θρησκείας, Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κλήρου, νὰ ἀναφέρωνται εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ νὰ

ζητῶσι τὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων, ἐν πλήρει δικαίῳ, ἀναγνωρίζομένῳ ἐκ συνθήκης ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως.

Προκειμένου δὲ περὶ ἄλλου τινὸς τυχόν ἀδικήματος κατὰ τῶν χριστιανῶν, δικαιοῦνται ὁ πατριάρχης καὶ οἱ ἀρχιερεῖς νὰ προβαίνωσιν εἰς ἀνακοίνωσιν, εἴτε προφορικὴν εἴτε γραπτὴν, καθόσον τοῦτο ἡ Α. Υ. θεωρεῖ ὡς καλὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν εὐδόκιμον τῶν διοικητικῶν πραγμάτων πορείαν ἀπὸ μέρους αὐτῶν, τοῦθ' ὅπερ ἐπιζητεῖ καὶ ἡ Κυβέρνησις. Ἐπίσης καὶ περὶ στρατολογίας ἀντηλλάγησαν ἰδέαι καὶ σκέψεις συνωδὰ τῇ γνωστῇ τῶν Πατριαρχείων ἐγκυκλίῳ. Ἡ Α. Θ. Π. καὶ οἱ σὺν αὐτῇ, εὐχαρίστως καὶ εὐγνωμόνως ἐνωτισθέντες τῶν διαβεβαιώσεων τῆς Α. Υ. τοῦ προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, ἐξέφρασαν ἀπὸ μέρους τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὰς θερμότερας αὐτῶν εὐχαριστίας.

Ἡ Ἐκκλησία, καίπερ λαβοῦσα τὰς ρητὰς ταύτας διαβεβαιώσεις, οὐχ ἥττον θὰ ἐξακολουθήσῃ σπουδάζουσα, προνοῦσα καὶ ἐπαγρυπνοῦσα.

Ταῦτα πρὸς δῆλωσιν ἐπίσημον ἀνακοινοῦνται τῷ ἡμέτερῳ Γένει, ὅπως ἡρεμῇ καὶ πιστεύῃ ὅτι τὰ καθ' ἡμᾶς βαίνουσιν ὁμαλῶς καὶ εὐγνωμονῇ πρὸς τὴν Ὑ. Κυβέρνησιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Συλλυπητήρια τῇ Α. Α. Μ. τῷ σουλτάνῳ, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς τρίτης αὐτοῦ καδίνης καὶ μητρὸς τοῦ ὑψηλ. πρίγκιπος Νεδζιμεδδίν, ὑπεβλήθησαν ἐκ μέρους τῶν Πατριαρχείων, τῷ παρελθόντι σαββάτῳ, διὰ τοῦ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτου Ἀγκύρας κ. Σωφρονίου καὶ τοῦ ἀρχοντος καπουκεχαγιά κ. Α. Οἰκιάδου, τοῦ καὶ τῇ κηδεῖα συνεδεύσαντος, ἐντολῇ πατριαρχικῇ. Οἱ πατριαρχικοὶ ἀπεσταλμένοι ἐνεγράφησαν ἐν τοῖς ἀνακτόροις πρῶτοι ἐν τῇ βίβλῳ τῶν ἐπισκέψεων καὶ προσρήσεων, ἵτις καθιερώθη καὶ παρ' ἡμῶν ἀπὸ τινος.

Ἐπισκέψεις ἐπίσημοι.—Σήμερον πρὸ μεσημβρίας ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. οἱ ἐξ. ὑπουργοὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν ἐσωτερικῶν, δεκτοὶ γενόμενοι μετὰ τῶν ἀνγκουσῶν αὐτοῖς τιμῶν—Μετὰ μεσημβρίαν ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τοῦ Βελγίου.

(Συνέχουν Ἐκκλησιαστ. χρονικῶν εἰς τὸ προσεχές).

39. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΤΡΙΑΚΗΣ ΔΘ'.

(Συνέχεια τοῦ 37 τεύχους).

Ἡ 4 τοῦ μηνὸς ὁκτωβρίου ὠρίσθη εἰς μνήμην Ἱεροθέου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ τινῶν ἐπιμαρτύρων καὶ τοῦ ἀσκητοῦ Ἀμμοῦν τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ γενομένου συγχρόνου τοῦ μεγάλου Αντωνίου.

Ἡ παλαιὰ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἤγε κατὰ τὴν 4 ὁκτωβρίου καὶ τὴν μνήμην Ἀκεφιμᾶ, Δέοντος καὶ Ἰσιδώρου, τῆς πανηγύρεως ἐπ' αὐτοῖς ἐν

τόπω γινομένης καλουμένης Ποταμοῖς. Ἐπίσης ἐώρταζε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ τῆς Θεοτόκου ναὸς ἐν τοῖς Ὀνωράτοις.

Τὸν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἱεροθέου ψαλλόμενον κατὰ τὸν ὁρθρον τῆς ἐορτῆς αὐτοῦ **κανόνα** ἔγραψε Θεοφάνης ὁ Γραπτός.

Νικόδημος ὁ τοῦ Συναξαριστοῦ γράφει τινὰ περὶ τῶν κατὰ τὴν 4 ὁκτωβρίου ἐορταζομένων τούτων ἁγίων.

*

Τῇ 4 ὁκτωβρίου 1827 ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις ὁ λεξικογράφος Γρηγόριος Ζαλύκογλους, ὁ καὶ πρῶτος (ἀπὸ τοῦ 1716-1820) γραμματεὺς τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τουρκικῆς πρεσβείας—τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἡ 525 ἐξερράγη μεγίστη πυρκαῖα κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας, πενθήμερον διαρκέσασα καὶ κατακαύσα τὴν πολλὰ παθοῦσαν πόλιν ταύτην.

40. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ Μ'.

(ἀναβλῆθῆν)

Κατὰ τὴν 11 τοῦ μηνὸς ὁκτωβρίου, Μηνάιον καὶ Συναξαριστὴς τάττουσι τὴν μνήμην **Φιλίππου** τοῦ ἐκ τῶν ἑπτὰ διακόνων—**Νεκταρίου**, **Ἀρσακίου** καὶ **Σισινίου** ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντινουπόλεως—**Θεοφάνους ὁμολογητοῦ τοῦ Γραπτοῦ**, μητροπολίτου τῆς (ἐν Βιθυνία) Νικαίας—καὶ τῶν μαρτύρων **Φιλοτίλλης** καὶ **Ζηναΐδος**.

Ἡ παλαιὰ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως συνεώρταζε καὶ τὴν μνήμην **Ἀττικοῦ** τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐνῶ ὁ Συναξαριστὴς ὁ σήμερον ἐν χρήσει μετέθηκε τὴν μνήμην εἰς τὴν 8 τοῦ μηνὸς ἰανουαρίου, ἐκτοπίσας τὴν μνήμην Θεοδώρου τοῦ πρώτου κτίτορος τῆς Μονῆς τῆς Χώρας.

Ὁ σύγχρονος ἐν ἐκκλησίαις παινηγυρισμὸς τῆς ἱερᾶς τῶν τεσσάρων πατριαρχῶν μνήμης ἐξηγεῖται διότι σύγχρονοι σχεδὸν ἦσαν πάντες, οὐχὶ διότι ὁ θάνατος αὐτῶν τῇ 11 ὁκτωβρίου συνέπεσε. Διότι ὁ μὲν Νεκτᾶριος ἐκόσμει τὸν θρόνον ἀπὸ τοῦ 381 μέχρι τῆς 26 Σεπτεμβρίου 397, ὅτε ἀπέθανεν—ὁ Ἀρσάκιος (ἀδελφὸς τοῦ Νεκταρίου καὶ μετὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον ἐκλεγείς) ἱεράτευεν ἐπὶ τῆς οἰκουμενικῆς καθέδρας ἀπὸ τῆς 26 ἰουνίου 404 μέχρι τῆς 11 νοεμβρίου 405, ὅτε μετέστη πρὸς τὴν ἀμείνω βιοτήν—ὁ Ἀττικὸς ἔμενεν ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 405 ἢ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 406 μέχρι τῆς 10 ὁκτωβρίου 425, ὅτε ἀπεβίωσεν—ὁ Σισίνιος ἀπὸ τῆς 28 Φεβρουαρίου (ἡμέρας τῆς χειροτονίας αὐτοῦ) μέχρις 24 Δεκεμβρίου 427, ὅτε γινώσκεται γενόμενος ὁ θάνατος αὐτοῦ.

Θεοφάνης ὁ Γραπτὸς ἐγένετο γνωστότερος ἐκ τῶν κανόνων, οὓς συνέταξεν εἰς τὰς ἐορτὰς ὁσίων καὶ μαρτύρων.

Τὸν **κανόνα** εἰς τὴν τοῦ Φιλίππου μνήμην ἔγρα-

ψεν ὁ Στουδίτης Ἰωσήφ. Ὁ ποιητὴς τοῦ εἰς τὸν Θεοφάνη κανόνος ἐστὶν ἄγνωστος.

Βιογραφία τῶν ἁγίων τούτων εἰσὶν ἐμοὶ μέχρι σήμερον ἄγνωστοι· μνεία δ' ἐκτενὴς τοῦ Θεοφάνους εὔρηται ἐν τῇ ἀξίᾳ λόγου πολλοῦ βιογραφίᾳ Μιχαὴλ τοῦ συγκέλλου τῆς Ἱεροσολυμιτικῆς Ἐκκλησίας, ἥς ἀποσπάσματα κατ' ἐκλογὴν ἐξέδωκα ἐν τῷ «Βυζαντινῷ Ἑορτολογίῳ» μου (ἐν Κων) πόλει, 1899) ἀπὸ σελ. 231-242.

Ἐπὶ βυζαντινῶν, ἡ μνήμη τῶν τεσσάρων πατριαρχῶν ἐωρτάζετο παινηγυρικώτερον ἐν τῷ ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας—ἡ τοῦ Θεοφάνους ἐν τῇ Μονῇ τῆς Χώρας βεβαίως, ὅπου ἐτάφη—ἡ τῆς Ζηναΐδος ἐν τῷ τόπῳ Βασιλίσκου, ὅπου φαίνεται ὅτι πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἡγείρετο εὐκτήριον, κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπὸ τοῦ ναοῦ τῶν Ἀγίων Ὁμολογητῶν μέχρι τοῦ τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων.

Ἐφέτο, κατὰ τὴν 11 ὁκτωβρίου, συνέπεσεν ἡ μνήμη τῶν ἁγίων πατέρων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, τελουμένη τῇ πρώτῃ κυριακῇ μετὰ τὴν 10 τοῦ μηνὸς τούτου.

*

Ἡ ἡμέρα τῆς 11 ὁκτωβρίου ἀναμνησκει ἡμῖν τρία γεγονότα σπουδαῖα· τὴν πρώτην ἐν Νικαίᾳ συνεδρίασιν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, λαβοῦσαν χώραν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Σοφίας τῷ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, τῷ 11 ὁκτωβρίου 787—τὸν θάνατον τοῦ Γραπτοῦ Θεοφάνους, 11 ὁκτωβρίου 845—τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Φιλοθέου τὸ δεύτερον ἀνελθόντος τὸν θρόνον τῷ 1364.

41. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΑ'.

(ἀναβλῆθῆν)

Ἡ μνήμη **Λουκᾶ** τοῦ εὐαγγελιστοῦ πληροῖ τὴν 18 τοῦ μηνὸς, μετὰ τῆς μνήμης ὁσίων τινῶν καὶ μαρτύρων.

Ὁ κατὰ τὸν ὁρθρον τῆς ἐορτῆς τοῦ εὐαγγελιστοῦ ψαλλόμενος **κανὼν** ἐστὶν ἔργον Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ κατὰ τι χειρόγραφον ἁγιοταφτικὸν φέρεται ἀποδιδόμενος εἰς Ἰωάννην μοναχὸν (ἴσως τὸν Μακρόποδα)—**Βιογραφίαν** ἐν ἀπλῷ διαλεκτικῷ ἰδ.ώματι αἰπρὸ ἡμῶν γενεαὶ ἀνεγύωσκον ἐν τῷ δημῳδῷ «Νέῳ Θησαυρῷ», Ὑπόμνημα δὲ, Περίοδοι τοῦ ἀποστόλου καὶ Ἐγκώμιον ἐν ἀρχαῖζούσῃ λέξει εἰσὶν ἐκδεδομένα οὐ πρὸ πολλοῦ—Τὸ **λεῖψανον** τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ τῇ 3 μαρτίου 357 μετακομισθὲν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀπετέθη ἐν τοῖς Ἀγίοις Ἀποστόλοις. **Χιτῶν** δὲ καὶ **περιβόλαιον** αὐτοῦ κατετέθη ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ (τῷ μεγάλῳ) τῶν ἁγίων ἀποστόλων, ἐπὶ Κωνσταντίνου αὐτοκράτορος τοῦ Πορφυρογεννήτου. Πόσα λείψανα ἀκέραια καὶ τεμάχη αὐτῶν εὔρηται ἐν τῇ Δύσει μαρτυρεῖ ὁ Collin de Plancy ἐν τῷ Λεξικῷ

αὐτοῦ, ἐν σελίδι 131 τοῦ Β' τόμου. **Εἰκόνες** δὲ ἀπαν-
τῶνται ἐν μεμβρανίοις χειρογράφοις Εὐαγγελίοις*.

Οἱ πάλοι βυζαντινοὶ ἐώρταζον τὴν μνήμην τοῦ
ἱεροῦ Λουκά μετὰ παννυχίδος ἐν τε τοῖς Ἀγίοις Ἀπο-
στόλοις καὶ ἐν ἰδίῳ, πιθανῶς, εὐκτηρίῳ πλησίον τῆς
Μωκηνσίας κινστέρης (Τσικουρ-μποστὰν τῆς σήμε-
ρον) ἐν Ἐξ-Μαρμάροις.

* ἐν ἀγιοταφικῷ χειρογράφῳ μεμβρανίνῳ τῆς ΙΒ' ἑκατονταετηρίδος ζω-
γραφεῖται ὁ μακάριος ἀπόστολος ἐπὶ ἐλαίας προσπηγνύμενος.

42. ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΒ'.

Εἰς τὴν μνήμην τῶν ἁγίων **Μαρκιανοῦ καὶ Μαρ-
τυρίου** καθωρίσθη ἡ ἡμέρα τῆς 25 ὁκτωβρίου, νο-
ταρίων ὄντων ἡ γραμματέων τοῦ μακαρίου ἀρχιεπι-
σκόπου Κωνσταντινουπόλεως Παύλου τοῦ ὁμολογη-
τοῦ, φονευθέντων ὑπὸ τῶν ἀρειανῶν, περὶ τὸ 360
πιθανῶς — ἐορτάζεται συγχρόνως αὐτοῖς ἡ μνήμη καὶ
πολλῶν μαρτύρων καὶ ὁσίων ἀνδρῶν, ἐν οἷς καὶ ἡ
τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὑμνογράφου **Γεωργίου ἐπισκό-
που Ἀμάστριδος**.

Ἡ παλαιὰ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἐώρ-
ταζε τὴν μνήμην τῶν ἁγίων νοταρίων τῇ 24 ὁκτωβρίου,
ἡ δὲ παννυχὶς ἐτελείτο ἐν τῷ ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν ὑπὸ
τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου θεμελιωθέντι ναῷ, πλησίον
τῆς Μελανδησίας πύλης (σήμερον Μεβλεβή-χανέ-
καποῦ), ὅπου καὶ τὰ ἀθλητικὰ σώματα αὐτῶν ἐτάφη-
σαν, ἔνδον βεβαίως τοῦ τείχους.

Τὸ μαρτύριον αὐτῶν, ὑπὸ Συμεὼν τοῦ Μεταφρα-
στοῦ γραφέν, ἀναγινώσκουμεν ἐν τῇ «Πατρολογία»,
σώζεται δὲ καὶ ἕτερον ἐν ἀγιοταφικῷ χειρογράφῳ.
— **Ὁ κανὼν** ὁ ψαλλόμενος ἐπὶ τιμῇ τῶν νοταρίων
ἔργον ἐστὶν Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονίκης.

Ἐκ τῶν γραφομένων τοῦ βυζαντινοῦ **χρονογρά-
φου** Κεδρηνοῦ συμπεραίνομεν ὅτι κατὰ τὴν ἐορτὴν
τῶν ἁγίων Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου ἐώρταζον οἱ
γραμματεῖς τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως.

Μ.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ ΚΡΙΤΑΙ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ (1) 1261—1453

Ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ Παχυμέρη, ὅτι τὸ δικαστήριον
συνέκειτο ἐκ δώδεκα δικαστῶν, καὶ ὅτι ἐγκαθιδρύετο εἰς τὰ
Ἀνάκτορα, ἀσφαλῶς δύναται τις εἰκάζει, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ
Ἀνδρόνικος, ὁ τὸσον ζήλωτής τῆς δικαιοσύνης, ἠννόει, ὅτι
ἀνιδρύει τὸ ἀρχαῖον αὐτοκρατορικὸν δικαστήριον, τὸ ἐπὶ τοῦ
Ἰπποδρόμου, τὸ τοσχύτην φήμην δικαστικὴν κεκτημένον καὶ
συγκείμενον καὶ ἐκείνῳ ἐκ δώδεκα ὡσαύτως δικαστῶν καὶ συ-

νεδριάζον ἐπίσης ἐν τοῖς Ἀνακτόροις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη
τῆς δράσεως αὐτοῦ, παῦσεν δὲ ὑφιστάμενον ἀπὸ τῆς κατὰ-
κτήσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Λατίνων.

Ἀναλύων δὲ τις τὸν νόμον τοῦτον¹² περὶ κρίσεως, ἡ τὸ
Θέσπισμα ἐκ βασιλέως κατὰ τῶν ἀδικούντων,
**ἄγον εἰς ὅρκους τοὺς δικαστὰς καὶ ἅπαντι τρό-
πῳ βοήθειαν παρέχον τοῖς ἀδικουμένοις,** ἐν μὲν
τῷ προοιμίῳ βλέπει, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ, θεωρῶν τὴν δικαιο-
σύνην κράτιστον ἀπάντων καὶ λυσιτελῆς, προτίθεται διὰ τοῦ
νόμου, ἵνα ταύτῃ βοηθήσιν παρέξῃ καὶ μηδεὶς τοῦ λοιποῦ
ἐγκρατερῇ ἡδίκημένος· καὶ τοι δὲ νόμου αὐτός παντός ὑπερ-
κείμενος, πάντα δ' ἐξὸν αὐτῷ πράττειν, νόμον ἕνα τὴν βού-
λησιν μόνον ἔχοντι, πρῶτως ἑαυτῷ δικαιοσύνην ἐπιβάλλει· νο-
μοθετεῖ δὲ τὸ μὲν ἵνα τὰ μεγάλα κερδαίνει, τὸ δὲ ἵνα βλέ-
ποντες οἱ ἄλλοι ἐς βασιλέα καὶ τύπον οἴοναι τοῦ καλοῦ ἔχον-
τες, φεύγωσι τὴν ἀδικίαν. Τῆς ἀρχῆς οὖν αὐτοῦ καὶ βασιλείας
πρόεστι δικαιοσύνη.

Διὰ τοῦ πρώτου μέρους τοῦ κυρίως νόμου 1) συνίστα-
ται τὸ δικαστήριον καὶ καθίστανται δικασταὶ τοῦ δικαίου
προστίχαι· δίδονται κράτος νόμοις, καλῶς τεθειμένοις, διὰ
λαμπρῆς ἰσχύος τῶν δικαστῶν βραβευομένων, καὶ μὲν οὐ-
δὲν τοῦτο τοῖς ἀδικουμένοις· 2) περιβάλλεται τὸ δικαστήριον
δι' ἀπεριόριστον δικαιοδοσίαν, ὅπερ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ θεω-
ρεῖ καὶ μὲν, τὸ πάντ' εἰπεῖν δύνασθαι καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ δι-
καστήριον ἡκεῖν πάντας καὶ μὴ βουλομένους, μικροὺς καὶ μεί-
ζους, ὑψηλοτέρους καὶ ταπεινοτέρους, τοὺς τῆς ἡμέρας γε καὶ
πρώτης μοίρας, τοὺς καθεξῆς ἅπαντας ἴσον λόγον ἔχοντας·
καὶ 3) ἐπειδὴ οἱ τὴν ζήτησιν τῆς δικαιοσύνης ἐπιτετραμμένοι
διττῶς ἀμαρτάνουσιν (ἢ ἀγνοοῦσι τῶν δικαίων ἢ γνῶμην φαύλην)
διὰ τοῦτο πρῶτον μὲν διώρισε δικαστὰς, ἐκλέξας τοὺς ἀρί-
στους συνιέναι ἐπὶ πᾶσι τὰ δίκαια, εἴτα δὲ δι' ὅρκου ἐγγυώ-
μενοι πρότερον, ὅτι, ὡς τὸν μέγαν ἐν ἰσότητι κρινούσι καὶ
τὸν μικρόν, καὶ οὐ λήφονται δῶρον, οὐ λήφονται πρόσωπον,
οὐ χαριούνται τῇ φιλῇ, καὶ οὐδὲν προτιμότερον τῆς δικαιο-
σύνης ποιήσονται ποτέ. Ἐν τέλει ὁ αὐτοκράτωρ λέγει, ὅτι
ἡβούλετο εἶναι δικαστὴς καὶ παρ' αὐτοῦ γίγνεσθαι τὰς λύ-
σεις τοῖς ἔχουσι τὰς δίκας, ἀλλ' ἐπεὶ τοῦτο βασιλεὶ ἀδύνα-
τον, διὰ τοῦδε τοῦ δικαστηρίου πληροῖ τὴν ἑαυτοῦ βούλησιν.

Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ νόμου ἐγένετο πρὸς ἑξάρσιν τῆς
δικαιοσύνης· καὶ ὁ αὐτοκράτωρ δι' αὐτοῦ διαγορεύει ἡ συμ-
βουλεύει **μὴ ἀδικεῖν**. Ἀποτείνεται δὲ 1) πρὸς τοὺς ἀδι-
κούντας τὸν πλησίον, προσπαθῶν νὰ πείσῃ, ὅτι τιμωρηθήσον-
ται παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ὅτι οὐ τεύξονται τοῦ ἀδίκου κέρδους,
τῶν δικαστῶν μὴ δωροληπτούντων· 2) πρὸς τοὺς ἀδικουμέ-
νους, ἐνθαρρύνων, ἵνα χρήσωνται τοῖς δικασταῖς πρὸς ἄμυναν
καὶ ἴστανται κατὰ πρόσωπον τῶν ἀδικούντων· καὶ διαπέμ-
πων πανταχῇ τὸ κήρυγμα ἐπὶ πάσας πόλεις καὶ χώρας, συγ-
καλεῖ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου τοὺς ἐκασταχοῦ τῆς
ὑπ' αὐτὸν οἰκουμένης χώρας, ὑπὸ χειρὸς βιαίας καταπονου-

(12) Κ. Ε. Ζαχ. Αἰγγεντας, Jus Graeco-Romanum Pars
III Νεαρ. XXXVIII σελ. 660.

(1) συνέχεια ἀπὸ τοῦ τεύχους 41.

μένους και διὰ τοῦτο βοηθείας ἐπιδεομένους, και προτείνει χεῖρα κραταιά, ἀνιστῶσαν αὐτοὺς πίπτουσιν δικαιοσύνην· και 3) πρὸς τοὺς δικαστάς, οὐχ ἵνα πρὸς τὸ καθήκον καλέσῃ, ἀλλ' ἵνα τῆς δικαιοσύνης, ἣν ὑποὶ τὸ ἔθνος, συνάρῳνται αὐτῷ τῆς ὑποποιοῦ ταύτης ἐπιμελείας τοῦ γένους· ὑμεῖς λέγει, δότε τὰς ψήφους, ἐγὼ δὲ αὐταῖς ἐνθήσω πολὺ τὸ κράτος, μόνον ἂν ὑμῖν ὁμοῦ πᾶσι τοῖς δικασταῖς δοκῇ και χεῖρ ἐκαστοῦ τὴν γνώμην πιστώσῃται.

Ἐξ ὧν ἱστορεῖ ὁ Παχυμέρης και ἐκ τῆς ἀναλύσεως τοῦ περὶ κρίσεως τοῦτου νόμου τοῦ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ πρεσβυτέρου, δύναται τις καταλήξαι εἰς τὰ ἀκόλουθα συμπεράσματα, προκειμένου περὶ τῆς ἀνιδρύσεως τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τοῦτου δικαστηρίου, τῆς φύσεως και ἐνεργείας αὐτοῦ.

α) Τοῦτο ἦν ἀστικῆς μόνον φύσεως, οὐχὶ δὲ και ποινικῆς· ἐκκλητο δὲ ἵνα δικάζῃ πάσης φύσεως διαφορᾶς, ἰδιωτικᾶς μεταξὺ ἀτόμων πάσης τάξεως, ἀδιακρίτως ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης μέχρι τῆς κατωτάτης

β) Οἱ δικασταὶ αὐτοῦ δώδεκα¹³ ἐν ὅλῳ, ἐκ τε ἱερωμένων και συγκλητικῶν ἢ ἄλλων βαθμούχων, διακριθέντων ἐπὶ νομικῇ ἐμπειρίᾳ και χρηστότητι, ὀρκιζόμενοι δημοσίᾳ πρὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν, συνεδρίζον ἐν ὁλομελείᾳ, οὐδενὸς αὐτῶν ἀποτελοῦντος αὐτοτελῆ δικαστικὴν ἀρχήν

γ) Ἡ δικαιοδοσία αὐτοῦ ἦν ἀπεριόριστος, καθόσον πᾶς κάτοικος τῆς αὐτοκρατορίας, πάσης πόλεως και χώρας, ἡδύνακτο κατ' εὐθείαν ἐπικαλεσθῆναι τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, ἄνευ προηγουμένης προσφυγῆς εἰς ἄλλο κατώτερον ἢ τῆς κατοικίας δικαστήριον, μὴ ἀποκλειομένης ὁμως και τῆς περιπτώσεως τῆς εἰς αὐτὸ προσφυγῆς παντὸς νομίζοντος ὅτι ἡδίκηθη παρ' ἄλλου δικαστηρίου κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς διαφορᾶς αὐτοῦ

δ) Αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ τότε μόνον ἦσαν ἀνέκκλητοι και ἐκτελεσταὶ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅτε ἐξεδίδοντο ἐν ὁμοφωνίᾳ γνομῶν πάντων τῶν δικαστῶν και οὐχὶ ἐν πλειονοψηφίᾳ· ἐν πάσῃ ἐτέρᾳ περιπτώσει, ὁ αὐτοκράτωρ ἐκράτει δι' ἑαυτὸν τὴν ὀριστικὴν κρίσιν του και ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως.

Ὁ τοιοῦτος ὀργανισμὸς τοῦ δικαστηρίου τοῦτου, παρέχων μὲν ἐχέγγυα ἀρκούντα ὀρθῆς και νομίμου κρίσεως και ἀμερολήπτου ἀποφάσεως τῶν δικαζομένων ὑποθέσεων, μὴ ἐπαρκῶν ὁμως εἰς τὴν διεκπεραίωσιν τῆς πληθύος τῶν ποικίλων διαφορῶν ἀπασῶν τῶν πόλεων και χωρῶν τῆς Αὐτοκρατορίας, ταχέως κατεφωράθη ἀτελής, καταδειχθεισῶν τῶν ἐλλείψεων αὐτῶν τούτων. Διὰ τοῦτο ἐπομένως, κατὰ τὸν

13) Οὐκ ἔσται τολμηρὸν, ἐὰν εἰκάσῃ τις, ὅτι και ἡ κατὰ τοὺς ἐθνικοὺς κανονισμοὺς τοῦ 1862 συγχρότης τοῦ Διαρκοῦς Ἐθνικοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου ἐκ δώδεκα μελῶν ἔχει τὴν ἀρχήν και βάσιν αὐτῆς ἐκ τῆς ἀνασυστάσεως τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τοῦτου δικαστηρίου παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου τοῦ Β' τοῦ Παλαιολόγου. τοῦ συνιστάμενου ἐκ δώδεκα ἐν ὅλῳ ἐκ τε ἱερωμένων και συγκλητικῶν ἢ ἄλλων βαθμούχων.

αὐτὸν Παχυμέρη, τὸ φοβερὸν τοῦτο δικαστήριον οὐκ ἦν μακρᾶς διαρκείας¹⁴, ἀλλὰ, βαρυνθὲν ἐξησθενηκὸς, ὡς αἱ κρούσεις τῶν μουσικῶν χορδῶν, ἐξέλιπε.

(ἔπεται συνέχεια)

ΘΑΛΗΣ Γ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

δικηγόρος

και καθηγητῆς τοῦ δικαίου ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ.

14) Παχυμερ. Ἀδρονικ. Παλαιολόγος III. 17 εἰς τὸ τέλος, σελ. 237 «καὶ φοβερὸν καθίστατο δικαστήριον μεγάλῳ τε και μικρῷ ἐπ' ἴσης τὰς κρίσεις ἐκφέρον, εἰ και μὴ εἰς μακρὸν διετελέσεν, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον, κατὰ τὰς τῶν μουσικῶν χορδῶν κρούσεις, ἐξησθενηκὸς διαπεφωνήκει.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΣ Ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου και ἀποφασίζον παμφηφεί

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 125 και ἡμερομηνίαν 19 ἀπριλίου 1909 ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Μαρίας Π. Λιώρα, τὸ γένος Τερπίνια, κατόικου Τυρινόβου, κατὰ Πέτρου Λιώρα ἐκ Τυρινόβου ὀρμωμένου, ὡς νόμιμον και βάσιμον,

Κηρύσσει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων τέως ὑφιστάμενον γάμον διαλυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἁλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως,

Και ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ, ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως, τὰ δικαστικά ἐξόδα και τέλη τῆς τε παρούσης ἀποφάσεως, τῶν πρακτικῶν και τῶν σχετικῶν δικογράφων ὡς και τῶν διαζευκτηρίων γραμμάτων, ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ὀγδοήκοντα ἐννέα (ἀριθ. 389) και προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη και ἀπηγγέθη αὐθημερόν.

Ἐν Μοναστηρίῳ τῇ 9ῃ ἰουλίου 1909

Ὁ προεστέυον

2

Πατᾶ Λουκάς πατᾶ Ἰωάννου

Ὁ γραμματεὺς
Λεωνίδας Εὐθυμίου.

ΟΙΚΟΓΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐτ. ἀριθ. 30 και ἡμερομ. 30 ἰουλίου 1909 ἐρήμην περὶ διαζεύξεως ἀποφάσεως),

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν και τὰ ἄρθρ. 77 και ἐπ. και 207 τῶν πατριαρχικῶν Δικονομ. Ὁδηγιῶν.

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου και ἀποφασίζον κατὰ πλειοψηφίαν, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2100 και χρονολογ. 25 ἀπριλίου 1909 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς Κωνσταντινίδας Γρ. Πάρα ἢ Μπιρπίλη, τὸ γένος Ἰωάννου Μπαμπάκου, κατὰ Γρηγορίου Κωνσταντίνου Πάρα ἢ Μπιρπίλη, ὡς νόμιμον και ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων ὑφιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» και «Πατρίδος» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως και

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ, ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ, τὰ δικαστικά

ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια τριακόσια ἑβδομήκοντα καὶ ἓν (ἀρ. 371) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ὁ πρόεδρος

+ Ὁ Ἐλαδδῶνος Πολύκαρπος 2

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ἀριθ. πρωτ. 6500

Ἡ Ἀλεξάνδρα Ἐμ. Ἰωαννίδου, τὸ γένος Ἀθνασίου Κουτελι, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπὸ κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν, τῶς μὲν κατὰ τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2 μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαν (ἀριθμ. 31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῆ ἔτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ ἐαυτῆς, συζύγου Ἐμμανουὴλ Γ. Ἰωαννίδου, ξυλουργοῦ, χριστιανοῦ ὀρθοδόξου ὑπηκόου ὁθωμανοῦ καὶ κατοικοῦ Μ. Ἀγορᾶς (τσαρσῆ) Πόλεως, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴν περὶ διαζεύξεως δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθῆσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», καὶ «Πατρίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1909.

Ὁ πρόεδρος

+ Ὁ Ἐλαδδῶνος Πολύκαρπος 2

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΙΑΥΜΟΤΕΙΧΟΥ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ Κωνσταντῖνος Ἀθνασίου, γεωργός, ὑπὸ κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν, τῶς μὲν κατὰ τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 3 τουρκιστὶ, μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Διδυμοτείχου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Εὐαγγελινῆς Πασχάλη, κατοικοῦ τοῦ αὐτοῦ χωρίου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν δικασθῆσεται ἐρήμην.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθῆσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ἐβρου».

Ἐν Διδυμοτείχῳ 1909 Σεπτεμβρίου 18

Ὁ πρεσβυτέρων ἀρχιεπ. ἐπίτροπος

Οἰκονόμος Λεόντιος

Ὁ γραμματεὺς

Π. Ε. Βλαχόπουλος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΚΑΒΑΛΛΑΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Καλεῖται ὁ Θεόδωρος Εὐαγγέλου, καπνεργάτης, πρῶην κάτοικος Καβάλλας, ἐκ Κιοῦπ-κιοῦ τῆς ἐπαρχίας Ζίχνης καταγόμενος, ὑπὸ κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν, τῶς μὲν κατὰ τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2 τουρκιστὶ, μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ξανθῆς αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Εὐαγγελινῆς Πασχάλη, κατοικοῦ τοῦ αὐτοῦ χωρίου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν δικασθῆσεται ἐρήμην.

8 τουρκιστὶ, μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τῆς παρούσης, ἐνώπιον τοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Καβάλλας ἐδρεύοντος ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τῆς συζύγου τοῦ Ἐλένης Κωνσταντίνου, κατοικοῦ Καβάλλας, ἐπὶ διαζεύξει τοῦ μεταξὺ αὐτῶν ὑφισταμένου γάμου. Ἐὰν δὲν ἐμφανισθῇ, θέλει δικασθῆ ἐρήμην.

Ἐν Καβάλλᾳ τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1909.

Ἐκ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως.

Ὁ πρόεδρος

ἐπίτροπος τοῦ ἀγίου Ξάνθης

+ Ὁ Πέτρος Αἰμιλιανός.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΙΛΙΑΤΩΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Καλεῖται ὁ Γεώργιος Κατζίδης, ὑπὸ κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν, τῶς μὲν κατὰ τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 8ην τουρκιστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τοῦ φύλλου δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῆ ἔτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, ἐνώπιον τοῦ ἐν τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Φιλιατῶν ἐδρεύοντος πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Εὐγενίας Γεωργίου Κατζίδης, τὸ γένος Γεωργίου Ἀθ. Σιούτη, ὑπηκόου ὁθωμανῆς, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, κατοικοῦ Φατῆς, ἐναγομένης ἐπὶ τριετὶ ἐγκαταλείψει. Προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῇ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ἡμέραν δικάσιμον, ἢ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴ θεωρηθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιευθῆσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τοῦ ἐν Κων[σταντινῇ] ἐκδιδόμενου φύλλου «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Φιλιαταῖς τῇ 5 Ὀκτωβρίου 1909.

Ὁ πρόεδρος

Οἰκονόμος Σωτήριος Παπαδουρίδης

ὁ γραμματεὺς

Ἱερεὺς Βαδίσλειος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αὐτῆς ἀρ. 76 καὶ χρονολ. 27 Ὀκτωβρίου 1905 περὶ διαζεύξεως ἀποφάσεως τοῦ ἐν τοῖς πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, οὗτινος ἡ δημοσίευσίς διὰ τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Προόδου» κατ' αἴτησιν τῆς ἐναγομένης, πιστοποιηθέντος τοῦ ἀγνώστου τῆς διαμονῆς τοῦ ἐναγομένου, ἐνεκρίθη κατὰ τὴν δικάσιμον τοῦ δικαστηρίου τούτου τῆς 3 Σεπτεμβρίου ἐ.ε.)

Διὰ ταῦτα

Δικάζον κατ' ἀντιμωλίαν καὶ ἀποφασίζον παμψηφεί

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 5960 καὶ ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1905 ἀγωγὴν τῆς Φωτίκας Α. Παναγιώτου κατὰ Ἀποστόλου Παναγιώτου ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διχθῶν γάμον διαλυτέον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου καὶ,

Ἐπιτίθῃσιν αὐτῷ ὡς ἡττηθέντι ἐν τῇ δίκῃ τὰ δικαστικά ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων, ἀνιόντα εἰς γρ. διακόσια τριάκοντα (ἀριθ. 230) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη ἀσθημερὸν

Ὁ πρόεδρος

+ Ὁ Ἐλαδδῶνος Πολύκαρπος 3

Ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Υπεύθυνος ΧΡ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

Τ. III · 727 011